

Posudek vedoucího bakalářské práce
Dějiny obce a zámku Krásný Les
Sabina Planíková

Hned v úvodu svého posudku musím podotknout, že k tématu zadané bakalářské práce mám úzký osobní vztah, jelikož jsme zchátralý zámek v Krásném Lese v roce 2017 s partnerkou zakoupili, a to s cílem opravit jej a zpřístupnit veřejnosti. Součástí celého projektu je pochopitelně také poznání dějin a stavební historie zámeckého areálu, přirozeně na pozadí osudů obce, která byla svého času údajně největší vsí krušnohorského regionu. Zatímco starší dějiny zámku jsme s kolegou poměrně podrobně zpracovali v rámci stavebně-historického průzkumu, doba nejnovější zůstala na okraji naší pozornosti. Nabídl se tak prostor pro absolventskou práci, o jejíž potřebnosti nelze mít pochyb.

Úkol to byl náročný, jelikož literatura je v podstatě nulová a zájemce o téma musel počítat s bádáním v archivech při hledání jehly v kupce sena a se zpovídáním pamětníků. Sabina Planíková se s obojím vypořádala se ctí, což platí rovněž pro obsah jejího díla. Pokud by měla skutečně pojednat jen o událostech kolem zámku za posledních zhruba osmdesát let, nebylo by toho ke psaní mnoho. Autorka však práci koncipovala tak, že pozornosti se ve stručných kapitolách dostalo také starší historii zámeckého areálu od jeho počátku do začátku 19. století, kdy začal měnit majitele mnohem rychleji. Ty Planíková sleduje ve druhé kapitole až do roku 1931, kdy Westphalenové prodali Krásný Les městu Ústí nad Labem. Bohužel, jak toto velké město využívalo malý krušnohorský zámek, zůstalo stát stranou – ani mě to není blíže známo. Na rozdíl od pohnutých osudů zámku za druhé světové války, kdy tu byl zajatecký tábor, pracovní tábor pro starší židovské obyvatelstvo z Ústecka (několik osob zde také tehdy zahynulo) a nakonec ještě středisko nacistické dívčí organizace. Autorce se podařilo i na tomto místě díky studiu archivního materiálu objevit několik podstatných a mně dosud neznámých informací, jako třeba o vybudování toalety v patře zámku, o jejímž stáří byly dosud pochybnosti. Následně S. Planíková líčí poválečný vývoj krásnoleského státního statku, pod nějž zámek spadl a který na něm sice napáchal nemálo škod na kráse, ale jinak jej udržoval v solidním stavu. Bohužel, čtenář se tu nedozví nic bližšího o demolicích přilehlých hospodářských a dalších budov, z nichž do dnešních dnů zůstala stát jen věž bývalého pivovaru. Tady jistě stálo za to více zapátrat. Poslední „zámecká“ kapitola patří dějinám zámku po roce 1990, kdy mu paradoxně zvonila hrana nejvíce – v polovině druhé dekády 21. století byl již částečně bez střešní krytiny a několik stropů se propadlo. Dále autorka stručně řeší problematiku přejmenování někdejšího Schönwaldu po roce 1945, kdy padal návrh na Soběslav v Krušných horách (s ohledem na vítězství českého knížete Soběslava nad Němci u blízkého Chlumce), ale nakonec zvítězila prostá překladová varianta Krásný Les. Poté S. Planíková líčí neradostné dění v dalších letech v obci, která se dostala do hraničního pásma a čekalo ji množství demolic. V 80. letech ztratila i svou samostatnost a byla přičleněna k lidnatějším Petrovicím. Závěrečná kapitola náleží poslednímu třicetiletí, v němž se Krásný Les znovu nadechl k pomalému rozvoji, ačkoli zdejší infrastruktura je nadále špatná.

Autorkou prostudované zdroje (předně archivní, z Archivu města Ústí nad Labem, AO a MNV Krásný Les) budí respekt, zvláště když v řadě z nich ani nemohla nic relevantního nalézt a musela se obracet k metodám orální historie. V přílohách si kromě záznamu dvou rozhovorů vystačila se snímky zámku, i když bych ocenil třeba snímky některých archiválií a vlastně i záběry celé obce, když je o ní podstatná část práce. Po jazykové stránce je práce na velmi slušné úrovni, byť překlepů ani hrubých gramatických chyb se autorka zcela nevyvarovala (např. s. 58 – Petrovice získali /sic!/ certifikované relikvie...).

Práci doporučuji k obhajobě a hodnotím ji jako **v ý b o r n o u**.